

דמויות מקראיות

I

חנה

בְּלֶט תִּצַּא. פִּי אֵין עוֹד לָהּ לְשִׁבְתָּ.
וְזִבְח־גִּיל לֹא הִיא תִקְרִיב עֲדָיו.
הִיא לִילָה—לִיל בְּלָה עוֹלָה לְהִבָּת.
הִיא יוֹם יוֹם אֶךְ לֹא תִיחַל, לְשׂוּא.

וְאִם יָבֵא, שְׂאוּל הוּא לוֹ, לֹא לָהּ הוּא.
וְלוֹ תִזְבַּח אֶת זִבְחַ פֶּל יָמָיו.
לְאֲשֶׁר רָאָה עֲנִיָּה, עוֹלָה הוּא.
וְלוֹ תִקְטִיר כָּל אֲשֶׁר־תִּזוֹן־דָּמָיו.

הַפֶּלֶא קָם. עוֹלָה, גָּדֵל בַּפֶּתֶר.
וְלֵב יִכְלָה לְיוֹם אֶחָד פִּי בָא.
בּוֹ תַעַל הִיא מִרִיק־נֹוֹה. בְּכֶתֶר—
כָּל אֲשֶׁר־אִם. אֲשֶׁר שָׁנָה תְּמִימָה
שְׁמֶשֶׁה יֹסֵב רְחוֹק כֹּה מַעֲמָה.
אֶחָד רַק יוֹם יִקְרַן בָּהּ פֶּל זִינָה...

II

בת-שבע

תטבל גוה. ופזוז קרנים
פרועות-חמות. כעל נימים השיר.
ובמי-האור נשאו רק איים שנים
רוקטים מדם-חמדה צעיר.

עם רוח בא רק שרב-הצהרים
והוא אינו : אוריה היוקד.
ועו וטוב. לשוא תשלח עינים
לעברים. לשער. אין כל הד.

אך שור! על גג. האין זה שם המלך.
ושחוק על פיו, והוא קורץ גם לה?
ומה הקרב? ואי? הן בה נטש. יסאן.
האין מפלטו אי נוס עוד? הן הוא רומז לאן.
הנה תסוף, תלבש, ועוד אך קט ותלך.
פה לקראת דוד ירנו אך פעמי כלה...

III

השונמית

זקן דם-מלך. אימת-ערבית תחבק
מסגרת-מטח. אין רע, אין עמית.
אף עוד שמשו, אחרון-קו-צחוק
יחרת בטרם בא : השונמית.

והיא-שחרית. היא-גיל-לא עוד נכונ.
היא-ציץ-אביב לא עוד פתחו עליו.
היא-החמדה, תבל-בתולה, ראשון-שלב.
היא-המלכות. והוא-עני על סף.

גוּל אֵל מְשׁוּכַת-חַיִּים רַעֲנָנָה
יִסְמֶךְ הַמֶּלֶךְ. יָדָיו יוֹשִׁיט:
מֵה-יֵשׁ מִתַּת גְּדוּלָה מְזוּל, הִיא לוֹ תִגִּישׁ.
מֵה-פֶל-קֶרְבוֹת, מֵה אֲשֶׁר וּמֵה רִישׁ?
וּמֵה כָּל זֶה בְּדַם-צָרִיו קָנָה
מוֹל אֹר-עֵינֵי-הַשּׁוֹנְמִית!

IV

שְׁלֵמָה וְשׁוֹלְמִית

מִה דְּבִיר-מְלָכוֹת, עֵת-חֶפְת-לַיִל חָם
עַל רֹאשׁ תְּרֹד, וּכְפַעְמֵי אוֹהֵב
סוֹד-פּוֹכְבִים פֶּה מְקָרוֹב יִפְעֵם,
וְאַהֲבָה נוֹטָפָה עִם טַל בְּגַבִּיעַ-לֵב.

טָהוֹר יָשׁוּב. פִּי בַת-רוֹעִים תְּמִית
בְּאַהֲבָתָה כָּל גֵּא בּוֹ וְכָל רָע.
הִיא מִה יִמְתַּק עָלַי רֹאשׁוֹ נִזְרָה,
זֶה זֶר-צִיצִים אֲשֶׁר לְשׁוֹלְמִית.

מִה פֶּשֶׁר-סוֹד יִתְגַּל לְאִישׁ רַק שָׁם
עִם עֲדָרִים וּבֵין גְּפָנִים וְתַחַת תְּכַלֵּת ז'
(לֹא עוֹד יֵשֶׁה זֶה לַיִל-עֲמָדוֹ עַד בּוֹשׁ).

כָּל שְׁלַל קְרָבוֹת, עַל רֶב-גּוֹיִים חָלַשׁ,
הִיא לְעַג-תְּהוֹ קַר, מְשַׁחֵק-אוֹלֵת,
מִדּוּעַ לֹא יֵצֵא שְׂדֵה חָרָשׁ
אוּ בְעַקְבֵי-הַצֹּאן, בְּאֲשֶׁר נִהַג אָבִיו ז'
רַק מִי אֲשֶׁר קוֹל-אֲדָמָה הִקְשִׁיב
מִתְהוֹמֹתָיו יִסְדָּה גַם לִב-אָדָם!

V

נ ע מ י

מרחוק מתצב, לוטת סוד-הצות-ליל,
 ותכף על עמדה, בקמה בשלה,
 היא, לא היא שתנרע זה הליל מבן-חיל,
 אך גדול זה הליל, והליל הוא לילה.

רק לזו שגוסה עוד צעיר ופורח
 גם חמדת-פרי-מחר למתת נתונה,
 אך זו היא, רוח-זיו, מעורר ומנצח
 הקוצר אהבה בקרמ-ש-התבונה.

אך זו היא, שעדנה אחר בלות עוד ישקיה
 (כאלה עתיקה עת פריה דם תשיר),
 בשדה עת ירמת צל-אשה הצנוע
 למרגלות-איש חומד אהבת-יום-קציר.

VI

רוח

ויהי בחצות-ליל ויחרד איש רוגע,
לרתת-צל-אשה השוככה מרגלותיו.
והוא אך נעור, והוא טרם יודע:
בחלום אם בהקיץ הוא ראה דמות אהב.

כסארה בת-אביב, גוית-רוח השקרנו,
אך ילהט טל-יגון רענן בגביעה.
ויגבר אז האב באהב ותנצחנו
נשמת-נעמי הפורחה בגויה...

ויבדבר רוח רמת, כפלה הנדהמת,
חרדה ותמה ויפה ביגונה,
באהב אז ישק הוא עינה החולמת
ונאל גם האם-נעמי מקלונה...

VII

בת-יפתח

בכלות תור-זיו יוקד, בשלות הדמדומים,
אחת פה עוד תחמד, על גבול-הרים לשבת.
בפות הבתולים, אש-אהבה עורבת,
וצפות ללא-תכלה אל עבר כל תחומים.

חבבת, אחות, צוק-הר, כי הלאה אין מאום עוד.
ידעת: אך זה הגבול לכל הולך שקע.
אחר שבילי-תכל זה ערש-המרגע,
על כל אשר נטש, הה, נחם לא יקום עוד!...

מולך קפא עולם. וכל אשנב ודלת
אל אחרייתך, פלה, בצחוק ענו יצביעו:
מגטל-געורים המדת-אדם פה שחה.

פה יש בעצם-יום עין-איש פתאם נפקחה.
כל דמות-חייך ישור, והם-משחק-אולת,
תפזו פמקסם-סוד ופתרון לא הביאו...

ש. בס